

עפ"ת 54906/03/20 - עבד אלרחמאן חבשי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 54906-03-20 עבד אלרחמאן חבשי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 98111221176

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	עבד אלרחמאן חבשי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה בתיק תת"ע 4646-04-19, מיום 25.3.20, בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן נגדו בהעדר התייצבות.
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הובלת מטען בתפזורת שגובהו עלה על גובה דפנות הארגז של הרכב בניגוד לתקנה 85 (א)(6) לתקנות התעבורה.
3. תחילה הדיון נקבע ליום 20.5.19, ובשל אילוצי בית המשפט הדיון נדחה ליום 26.1.2020, ונשלח זימון למבקש בדואר רשום.
4. בהעדר התייצבות מטעם המערער ביום 26.1.20 ניתן פסק דין בהעדרו במסגרתו הושתו עליו העונשים הבאים: קנס בסך 2,000 ₪, פסילה בפועל למשך 30 יום ופסילה על תנאי לחודשיים ואורך התנאי הוא לשנתיים מיום גזר הדין.
4. המערער הגיש בפני בית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין בגדרה טען שהזימון מעולם לא הומצא לו ולראשונה נודע לו על פסק הדין ביום 24.2.20 בעת ששימש כמלווה לבנו בנהיגתו, הודע לו כי רישיונו נשלל.
5. בנוסף טען המערער כי נגרם לו עיוות דין והוא כופר בעובדות כתב האישום ובמסגרת סעיפים 22-26 לבקשה, חוזר ומפרט המערער בצורה כללית את כפירתו.

6. בית משפט קמא דחה את הבקשה ביום 25.3.20 תוך ציון כי בתיק בית משפט קיים אישור מסירה תקין המעידה ומלמדת המערער קיבל את הזימון לשיבת הקראה ביום 26.1.20 במענו בצפון הארץ, וזאת בניגוד לטענה שאישור המסירה נשלח לכתובת באזור המרכז (סעיף 3 לבקשה).
7. בנוסף בית משפט קמא ציין כי המערער לא פירט הגנתו במסגרת הבקשה, ולא התרשם שהותרת פסק הדין על כנו יגרום למערער עיוות דין כפי שנקבע בפסיקה.
8. על החלטה זו מוגש הערעור שלפניי.
9. המערער חזר וטען שאישור המסירה מעולם לא הומצא אליו וכי מעקב אחר דבר הדואר מעלה כי הומצא לכתובת באזור המרכז, שעה שהמבקש הינו תושב הצפון (סעיף 3 לערעור) וכי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת בכתב האישום שעה שהמטען שהוביל לא היה בתפוזת כהגדרתו בתקנות והמטען לא עלה על דפנות הארגז ולא בלט כלל ועיקר.
10. לטעמו של המערער החלטת בית משפט קמא לא מנומקת ובגזר הדין אין הנמקות מדוע בית המשפט הטיל על המערער עונש של פסילה ופועל ופסילה על תנאי, על אף שמדובר בברירת קנס.
11. המערער מוסיף כי לאחר החלטת בית המשפט הדוחה את הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר, פנה אל מרכז המידע על מנת לקבל העתק מאישור המסירה, ונמסר לו כי קיים אישור מסירה חתום על ידי המבקש בשפה הערבית, המערער טוען כי הוא לא חותם בשפה הערבית וחתימתו היא כפי שנחתמה בתצהיר שצורף לבקשה לביטול פסק הדין.
12. לטענתו אם קיימת חתימה, היא חתימתו של אדם אחר שכן המערער לא חתום על אישור המסירה ולראשונה מעלה בסעיף 23 להודעת הערעור כי בשכונת המבקש חיים 3 אנשים תחת אותו שם.
13. באשר לעילת עיוות הדין, הפנה המערער לתצהירו ובפרט לסעיף 8 לפיה המטען לא היה בתפוזת וכי היה פרי לימון בתוך שקיות רשת והמטען לא עלה על דפנות הארגז ולא בלט כלל, גרסה זו לטענתו היא גרסה מפורטת, המצדיקה ביטול פסק הדין וטעה כאשר בית המשפט לא נעתר לבקשה לביטול פסק הדין.
14. עוד מוסיף המערער כי נגרם לו עיוות דין, מהותרת העונש החורג לחומרה מברירת הקנס שעה שהושת עליו קנס פי 4 מברירת הקנס, ועונשים נוספים כגון פסילה ופסילה על תנאי.
15. המדינה מתנגדת לביטול פסק הדין וקבלת הערעור וסבורה כי ההחלטה הינה נכונה שעה שקיים אישור

מסירה תקין וטענות ההגנה הן טענות כלליות וגורפות.

16. אישור המסירה מיום 12.6.19 נשלח למערער לפי תעודת זהותו ואף צוינה כתובת מדויקת כולל מספר תיבת הדואר. המערער לא חלק על הכתובת ועל הפרטים המפורטים בה. קיימת חתימה ברורה על אישור המסירה, ובבקשה המקורית לא טען המערער כלל ועיקר כנגד אישור המסירה הן בשל העובדה כי לא עיין ולא טרח לעיין באישור המסירה, אלא טען כי אישור המסירה נשלח לאזור המרכז שעה שבפועל הוא מתגורר באזור הצפון, טענה שהתבררה, נוכח אישור המסירה, כטענה לא נכונה.
17. בהמשך, משהתברר למערער כי קיים אישור מסירה החתום בשפה הערבית, טען המערער לראשונה במסגרת הערעור כי הוא לא חותם בשפה הערבית ולכן אין מדובר בחתימתו וכי המסירה בוצעה לאדם אחר וכי בשכונת מגוריו חיים שלושה אנשים תחת אותו שם.
18. לאחר שעיינתי בתיק בית משפט קמא, באישור המסירה, בהודעות הערעור ושמעתי את טענות הצדדים, כי סבור כי דין הערעור להידחות.
19. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי רשאי בית המשפט לבטל פסק דין שניתן בהעדר "אם הוכח כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם לדיון, שהתקיים בעניינו". ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, פסקאות 34-35, כאשר ההזמנה לדיון נשלח בדואר רשום לכתובתו של המערער במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות ובמקרינו, דבר הדואר נשלח לכתובתו המדויקת של המערער כולל תיבת דואר ותעודת זהות (המערער לא הכחיש את הכתובת המפורטת), וחזר חתום עם חתימה בשפה הערבית.
20. המערער ביקש לסתור את החזקה בכך שאישור המסירה חתום על ידי אדם אחר בשם זהה, אך טענה זו נטענה בעלמא וללא כל תימוכין, ללא אישור מרשות הדואר המקומי בדבר קיומם של מספר אנשים תחת אותו שם והטענה שהוא לא חותם בשפה הערבית, נטענה על ידו אף לפני שעיין באישור המסירה, ומבלי שהטענה נתמכת במסמכים כלשהם מלבד ההפניה לחתימתו בתצהיר.
21. מכאן עולה המסקנה שהמערער לא הצליח לסתור את חזקת המסירה ותקינות אישור המסירה הכולל חתימה ופרטים מדויקים ומלאים אודות כתובתו, שבוצע בידי רשות הדואר ולכן מדובר באישור מסירה כדת וכדין.
22. באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין, מקורה, בסעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי בית משפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהיעדר "... אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

23. בעניין סאלם פסקה 36 נקבע כי גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין, יש להצביע על שיקולם כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ואין די בהכחשת העבירה כדי להקים חשש לעיוות דין.
24. המערער טען באופן כללי שלא הוביל מטען בתפוזות וטען שהוביל פרי לימון מבלי לצרף אסמכתאות לעניין המטען שהוביל וכי המטען לא עלה על גובה דפנות הארגז ולא התייחס לטענתו בעניין כיסוי המטען בכיסוי מתאים כדרישת התקנות. המערער לא צירף מסמכים לגבי המטען שהוביל (תעודת משלוח, שטרי מטען וכדומה) ולא סיפק תמונות למטען.
25. אני סבור כפי שסבר בית משפט קמא שאין די בתצהיר המערער כדי להקים את העילה של עיוות דין. התצהיר לא נתמך במסמכים, טענתו כללית וסתמית מבלי לפרט ו/או לצרף תמונות לגבי המטען שהוביל או מסמכים לגבי סוג המטען שהוביל. מכאן שגרסת ההגנה נותרה טענה כללית והמערער לא הרים את הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין שנגרם למבקש.
26. באשר לטענה כי העונש הוא עונש החורג לחומרה דבר שמבסס עילת עיוות הדין, דעתי אינה כדעת הסנגור המלומד. בית המשפט היה מוסמך להשית את העונש שהושת, ונוכח עברו של המערער לרבות בעבירות דומות, כעולה מגיליון ההרשעות, אני סבור כי מדובר בעונש, גם אם הוא נוטה על הצד הגבוה, אין לומר שהשארית גורמת עוול ו/או עיוות דין.
27. משכך, לא ראיתי מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא, בהעדר טעות המחייבת התערבות בית משפט זה.
28. לאור האמור, אני דוחה את הערעור.

ניתנה היום, י"ג אייר תש"פ, 07 מאי 2020, בהעדר הצדדים.